

Hoorzitting Bezwaren bij LNV

Donderdag 1 maart 2010 waren de Wadvaarder te gast bij de juridische afdeling van het Ministerie van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, kortweg LNV. Er vond een hoorzitting plaats over het door ons ingediende bezwaarschrift tegen het Besluit Art 20 2010. Met ons waren ook aanwezig het Watersportverbond, de Vereniging Toerzeilers en de Vissersbond.

Het binnendringen van dit kantoor aan de Laan van Nieuw Oost Indië in Den Haag bleek geen sinecure. Zo kostte het mij ruim 20 minuten om binnen te mogen in de parkeergarage, ondanks uitnodiging daartoe en aanmelding daarvoor. Eenmaal binnen bleek de andere bezoekers eenzelfde langdradig lot beschoren, zelfs de medewerkers van LNV werd dat niet bespaard. Elektronische poortjes en draaideuren bleven gewoon dicht voor de juist verstrekte badges, camera's bespieden ons. Ook het vertrek ging gepaard met Big Brother achtige ervaringen. Een gesloten burcht die onze ervaringen met LNV leek te bevestigen.

De dame die ons te woord stond deed dat met veel aandacht en geduld, waarvoor hulde. Zij maakt deel uit van de afdeling Recht en Rechtsbescherming. Op onze vraag voor wie de rechtsbescherming bedoeld was, LNV of wellicht ook voor ons antwoordde ze aanvankelijk een inhoudsloze lange zin. Ze zag de vraagtekens op onze gezichten en begon opnieuw. Uiteindelijk werd duidelijk dat het wel degelijk de bedoeling was ook rechtsbescherming te bieden aan de bezwaarden.

Ongeveer twee uur lang lichtten wij onze standpunten toe. Grofweg te verdelen in een procedureel en een inhoudelijk deel. LNV volgde naar ons oordeel de Leidraad niet, waarin omschreven staat waar partijen zich aan te houden hebben. LNV publiceerde het Besluit te laat en kwam vervolgens niet binnen zes weken na ons bezwaar met een beslissing. Naar ons oordeel is daarmee het besluit als niet genomen te beschouwen. Wij horen daar nader over.

Inhoudelijk bediende LNV zich van adviezen van de "Expertcommissie", die zo onevenwichtig is samengesteld dat wij het oordeel daarvan aanvechten. 6 van de 8 leden bleken mee te werken aan de besluitvorming van de afsluitingen; de slager keurt het eigen vlees. Slechts één lid is een onafhankelijke wetenschapper.

Lang werd gesproken over de steeds in omvang toenemende afsluitingen, naar ons oordeel disproportioneel, niet het beoogde doel dienend en slechts getuigend van handhavings-gemakzucht.

Tenslotte kwamen de dames van De Goede Vissers met een emotioneel en aangrijpend betoog waarin helder werd in hoeverre LNV deze beroepsgroep in het werk belemmert. "Wij willen geen schadevergoeding, wij willen werken!" was hun hartekreet.

Het weerwoord van LNV bestond slechts uit herhaling van de platgetreden mantra's over diersoorten die bescherming behoeven. Recreatie komt in dat betoog niet voor. Nog steeds, terwijl de afsluitingen meegroeien met het toenemen van de populaties. "Beest gezien, hek erom."

Wij kregen de indruk dat de gespreksleidster onze argumenten op de inhoud en de logica begon te waarderen. Uiteraard deed ze daar geen mededelingen over.

Uitspraak volgt "over enige tijd". Zij was niet te verleiden tot enige nadere precisering. Afwachten in lijdzaamheid is ons lot.